

# Двигну тебе на крилах туги

Петро Карманський

I

Як самота на душу склонить крила  
І в серці защемить невиплаканий жаль,  
Прийди тоді, прийди до мене, мила,  
Розкрий мені цілу твою печаль.  
Прийди, вложи чоло в мої долоні,  
Як стужена забута сирота,  
І лебеди, як вітер на вигоні,  
Що заколисує до сну жита.  
Прийди, я з вій твоїх зцілую слези  
І перейму твій біль у власну груди,  
Лишень склонись на мене, як береза,  
І все забудь, усе забудь.

II

Ідеш від мене... Йдеш шукати  
Нових вражіннь, нового чару...  
Я вже не в силі розкресати  
В твоїй душі давнього жару.  
Іди... Не йму тебе молити  
Й візьму на себе всі наруги,  
Та знай, що ти не в силі вбити  
Колишніх споминів і туги.  
Куди не ступиш, де не будеш —  
Вони, як тінь, підуть з тобою,  
І може, згодом все забудеш,  
Та знай: не знайдеш вже спокою.  
І в хвилях розкоші і чару,  
В часі любовної розмови  
Побачиш все криваву мару  
Моєї вбитої любові.

III

Ув'ю вінок зі споминів о тобі  
І покладу собі на білій екрані,  
І так піду, аж покінь десь на гробі,  
Як метеор, не блисну і не скану.

І вечером, коли рука задуми  
Водитиме тебе між кущі туї,  
Прийдуть до тебе всі забуті думи  
І сядуть на чоло, як поцілуї.  
В сю хвилю в липах легіт зашепоче  
І скропить трави зимною росою,  
І ти на захід звернеш скорбні очі  
І вмиєш личко теплою сльозою.

#### IV

Коли в тюрму прийдуть вечірні тіні  
І вкриють все безмежною габою,  
Тоді мій жаль і туга за тобою  
Ридають так, що в казні плачуть стіни.  
І я клонюся на залізні ґрати,  
Як той жебрак на хрест при роздорожжю,  
І чую, чую, що ніяк не зможу  
Важких страждань в душі заколисати.  
А все ж одно твоє слівце тепліше  
Могло б мені в'язницю в рай змінити.  
Дарма... Надворі починає дніти,  
А чорний жаль ридає ще ревніше.

#### V

Коби ти знала, скільки муки  
Твої слова мені завдали,  
Як я ломив з одчаю руки,  
Як в серці жалощі ридали!  
Ти замість острої догани  
Найшла б для мене щирі жалі,  
І змила б кров з моєї рани  
Слізми незмірної печалі.  
Та цить! Нехай тобі не вадить  
Мій жаль і туга за тобою:  
Чи співчуття твоє зарадить  
На сум, що зрісся вже зі мною?

#### VI

Двигну тебе на крилах туги й жалю  
До висоти надземного видіння,  
Спов'ю тебе солодкою печаллю

І дам тобі на скронь символ терпіння.  
І в погляд твій ввіллю таку принаду,  
Якої ніт в самого херувима,  
Потім, як раб, до ніг твоїх припаду  
І дам тобі ім'я: Неумолима.  
І здумаю про тебе дивну чутку,  
Що рознесе ім'я твоє світами,  
А сам уп'юсь кривавими сльозами  
І втоплюся в бездоннім морі смутку.

## VII

І в сутерках буденщини пропаде  
Багато слів сердечної розмови,  
І самота, як мла осіння, впаде  
На дні дружби і щирої любови.  
І лиш часом перед очима стане  
Якийсь фрагмент забутої картини,  
І з-під повік, як з чаші цвіту, скане  
Важка, гей ртуть, слеза-перлина.

## VIII

У мріях я тебе злеліав,  
Як цвітку хорої мімози,  
І від землі вітрець повіяв —  
Розплився чар, остали сльози.  
Лишився твір уяви й злуди,  
Як ясний привид херувима,  
І з тої хвилі в моїх грудях  
Банує туга невтишима.

## IX

Скажіть їй все: як я тужив за нею  
І дожидав цілі літа в одчаю,  
І як я жив з недолею своєю,  
І як тепер самотній умираю.  
Скажіть усе; нехай вона пізнає  
Свої гріхи і молодечі блуди,  
Нехай не каже, що в мені немає  
Нічого, крім морозу та й облуди.  
Скажіть, що я її не винувачу  
За всі мої незмірно прикрі муки,

Що я іще на смертнім ложі плачу  
І хоч терплю — ломлю за нею руки.

X

"Ми мусим розійтися, друже!  
Бо я відчула ваші болі,  
Я знаю, що брем'я недолі  
Та скорб життя гніте вас дуже...  
А я слаба, а я не в силі  
Сумного серця роз'яснити,  
Ми мусимо в розлуці жити —  
Бо ми зовсім противні хвилі..."  
Який могутчий жар любові  
Яриться в серці вашім, пані!  
Щоб пособити моїй рані,  
Ви ще пустили з неї крові...

XI

Коби я міг сказати тобі словами,  
Як тяжко я баную за тобою,  
То я б ридав кровавими сльозами  
І говорив огненною тоскою.  
Та знай: я гордий! Я чувства святого  
Не вберу в підле слово жебранини  
І не приступлю до порога твого  
З гірким плачем покірної дитини.  
Зачиню серце, як безлюдну хату,  
В якій банує ангел запустіння,  
І не піду до тебе нарікати,  
Хоч доведеться загинати з терпіння